Det har været et meget positivt år for den folkesocialistiske familie, som vi ynder at kalde os, når vi er samlet som her i Roskilde i pinsen. Vi havde et godt kommunalvalg, efterfulgt af en endnu bedre konstituering. Og vi fik en fremgang ved folketingsvalget for første gang siden 1987.

Fremgang er selvfølgelig generelt rart og godt, men noget, der er ekstra interessant, er hvordan SF's tilslutning blandt unge har udviklet sig.

Igennem en årrække har især Venstre haft utrolig godt tag i ungdommen. Meget kan tilskrives enkeltpersoner og en målrettet markedsføring, men klare budskaber, ideologiske markeringer og et effektivt holdspil er nok dybereliggende forklaringer på Venstres succes.

For blot tre år siden stod SF til katastrofale to procent af førstegangsvælgerne.

Det var ikke blot et bekymrende lavt tal for en vælgergruppe i den størrelsesorden. Det var også en hel generation af unge, der stod i fare for at blive tabt på gulvet med risiko for, at de heller ikke senere i livet ville gå til SF.

I år - ved det børne- og ungdomsvalg, TV2 gennemførte sideløbende med folketingsvalget - klarede SF sig rigtig godt. Vi stod til at blive det tredjestørste parti blandt unge, der ville give os 24 mandater, hvis de kunne bestemme. Vi ånder nu Venstre og Socialdemokratiet i nakken i kampen om at blive det største parti blandt de unge. Vi har fået vendt bølgen! Kan vi holde fast i det, tegner det utrolig lyst for SF's fremtid.

Det er ikke en fremgang, der er kommet af sig selv. Man kommer ikke sovende til en succes, og rigtig mange SF'ere er da også stået tidligt op, har lavet et godt stykke politisk arbejde og har fundet ud af, at det er muligt at nå ud til folk, sælge en politisk vare og formidle et budskab uden at forfalde til politisk pop. De steder, hvor SF fungerer som et målrettet kollektiv, viser lønnen sig også i konkrete resultater og folkelig opbakning.

Men SF's fremgang skyldes ikke mindst den indsats, SFU har leveret de sidste år - lokalt såvel som på landsplan. SFU når gennem sit arbejde hvert år ud til tusindvis af unge, og får på den måde introduceret dem til SF - mange også som medlemmer. Over hele landet - også mange steder, hvor SF lokalt ikke har overskuddet til udadvendt arbejde - er det SFU, der står på gågaden, på skolerne og i lokalavisen og argumenterer for vores politik.

Man skal stå tidligt op for at hamle op med de SFU'ere, der i løbet af kommunal- og

amtsrådsvalgkampen, folketingsvalgkampen og den netop overståede kampagne mod Amsterdamtraktaten, har delt tusindvis af pjecer og aviser ud og sat livet på spil i utallige af landets lygtepæle.
Og til de mange hundrede paneldebatter, SFU bliver inviteret til hvert år, er det SFU's korps af dygtige debattører der hver eneste gang er på pletten - og som regel tager det sidste stik hjem.
Denne fremgang for "bevægelsen" er heller ikke gået sporløst henover SFU. Vi har oplevet en stor vækst i aktiviteterne rundt om i vores lokalafdelinger. Vores nys overståede landsmøde var et af de største i SFU's historie. Og vi har det sidste år oplevet en fremgang i medlemstallet på 35%.
Er der nogen, der ikke spilder tiden henslængt på sofaen, er det SFU!
Man kan på denne måde sige, at der er en form for arbejdsdeling mellem SFU og SF. Men SFU'ere er ikke bare aktivister. Det er vigtigt, at SF og SFU optræder som ligeværdige medspillere med respekt og blik for hinandens behov og forcer - også når det lægger beslag på nogle af SF's ressourcer, og når SFU's holdninger ikke stemmer overens med SF's.
SFU har som sagt fået utrolig mange unge medlemmer - og forhåbentlig også en hel del, der er eller bliver medlemmer af SF. Det betyder også, at SF må være opmærksom på, at der også skal være plads til unge i SF. Det stiller krav til den måde, man vælger at gribe tingene an på.
Der skal være plads til unge i SF. Men samtidig er det vigtigt at slå fast, at det aldrig må blive en kvalitet i sig selv at være ung - lige så lidt som det er en kvalitet i sig selv at være mand, kvinde, akademiker, faglig eller udlænding. Der skal være plads til unge - men som hos alle andre må det være ens kvalifikationer og politiske overbevisning, der tæller i første række.
Den store tilslutning blandt unge giver nogle muligheder, som SF kan få stor gavn af, hvis man forstår at udnytte dem rigtigt. Det giver en mulighed for en fornyelse i SF. Men fornyelsen og fornyerne i SF, må ikke - som det f.eks. er tilfældet i Socialdemokratiet - blive synonym med en politisk retning, hvor man er mere visionær, jo mere man vil overlade til de rå markedskræfter, jo mere man vil svinge pisken over de arbejdsløse og udstødte og jo mere man ønsker at vinke farvel til de fire danske undtagelser i EU-samarbejdet og goddag til Amsterdamtraktaten.
Der findes mange andre og meget bedre måder at levere fornyelsen på. Der skal

være plads til unge - men det må være kvalifikationer og politisk overbevisning, der tæller i første række.
Hvis man vender blikket udad fra vores egne små andedamme, er én af de diskussioner, der har fyldt utrolig meget i den offentlige debat i Danmark det sidste år, diskussionen om flygtninge og indvandrere. Sjældent har en debat i Danmark hvilet så meget på myter, fordomme og falske forudsætninger, som flygtningedebatten har gjort det. Det er de mest utrolige påstande, der har fået lov til at stå upåtalt hen. Og i lange perioder har hele fokus i debatten flyttet sig fra de generelle, grundlæggende retsprincipper i flygtningepolitikken til at skære alle over én kam - oftest på baggrund af de enkeltpersoner og manipulerede eksempler, som især Ekstra Bladet sælger aviser på. Det har til tider været en debat, der har bevæget sig faretruende på kanten af, hvad der er et demokratisk retssamfund værdigt.
Hvad der har været utrolig skræmmende, har været, at mange de etablerede partier, der ellers har fungeret som humanistiske medspillere, har mærket opinionsundersøgelsernes sabelraslen, og ukritisk sprunget med på den fremmedskeptiske vogn med hvad det indebærer af myter og usandheder om dansk flygtningepolitik og udlændinge i Danmark.
Indenrigsministerskiftet, hvor Thorkild Simonsen afløste Birthe Weiss var netop et signal i denne retning, hvor den minister, der i sine fem år på posten har strammet udlændingepolitikken 18 gange, blev skiftet ud med en af de eneste politiker, regeringen kunne opdrive, der stod for en strammere linie. Og det flygtningeudspil, regeringen senere hen barslede med, indeholder mange elementer, der bærer tydelige præg af mere at være sat i verden for at bekæmpe Socialdemokratiets vigende opinionstal og ikke at gøre noget reelt for at styrke integrationen.
Når Poul Nyrup Rasmussen i den hektiske slutspurt af Amsterdamkampagnen skulle sætte trumf på, henledte han opmærksomheden på, at traktaten kan bruges til at få færre flygtninge til landet, og på, at den skaber et Fort Europa. For få år siden ville det have virket utænkeligt, at landets statsminister argumenterede på denne måde.
At etablerede partier deltager i denne bevægelse, har ikke været med til at bremse fremmedangsten i Danmark - det har snarere været med til at legitimere den yderste, svinske højrefløj og dens holdninger. Den indre svinehund bliver ikke mæt af at blive fodret - den vokser sig bare større.
I lange tider har man savnet et reelt modspil til den fremmedfjendske dagsorden, der

har domineret. Den humanistiske, tolerante blok i dansk politik har haft store problemer med at finde ud af, hvilke ben, den skulle stå på. Til tider har savnet også omfattet SF, og det har været beskæmmende, når man endda har kunnet høre SF'ere rundt omkring i landet føle, at man skulle lave flygtningepolitik efter meningsmålinger. Der er behov for et klart og utvetydigt humanistisk modspil til den udbredte leflen for den indre svinehund. Jeg håber meget, at vi fortsat finder SF i front i forsvaret for humanismen, solidariteten og de grundlæggende retsprincipper.
Når der opstår problemer, må SF selvfølgelig ikke være blege for at gå ind i en dialog, men de problemer der er, er jo som oftest ikke flygtningeproblemer, men derimod problemer med arbejdsløshed, dårlige uddannelses- og boligvilkår, social udstødning osv. osv. Det derfor problemerne opstår - ikke på grund af hudfarve og fremmedartede navne. Og det er som sådan, disse problemer skal løses - ikke ved at angribe flygtninge og indvandreres rettigheder.
Flygtningedebatten har med Dansk Folkeparti givet Danmark et rendyrket populistisk parti med nogle meget ubehagelige undertoner. Fremskridtspartiets anarkistiske blanding af superliberalister, fremmedhadere og almindelige landsbytosser kunne trods alt i ny og næ føre til et overbærende træk på smilebåndet. Men Dansk Folkeparti er en uhyre professionel, topstyret organisation, hvor intet er overladt til tilfældighederne. Og politisk er deres cocktail af almindelig populisme blandet op med rendyrket racisme, nationalisme og forsvar for velfærdsgoder for nogle af de udsatte grupper i samfundet, noget, der kan få uhyggelige mindelser frem hos enhver med bare et minimum af kendskab til Danmarks og Europas historie.
Dansk Folkeparti har som intet andet parti forstået at tale til de danskere, der føler sig socialt trængt, til arbejdsløse, til udstødte, til dårligt stillede pensionister. De tilbydes en syndebuk og nogle alt for lette løsninger. Stramninger overfor udlændinge løser ikke de sociale problemer, alt for mange danskere må slås med.
Skiftende regeringers politik overfor samfundets svagest stillede grupper, klapjagten på arbejdsløse og den passive accept af social udstødning er i sig selv en del af årsagen til de sociale problemer og til fremmedhadet og det yderste højres fremvækst.
Fler har SF en rolle, som vi endelig ikke må underspille. Det skal være SF, der kommer de socialt trængte i møde. Det skal være SF, der viser langsigtede og holdbare løsninger. Det skal være SF, der viser et socialt ansvarligt alternativ til både

Dansk Folkepartis populisme og til det politiske centrum-højres udstødningspolitik.
I den forbindelse er det uhyre vigtigt, at SF er utrolig opmærksom på, hvilke signaler man udsender. SF har gennem stædigt og dygtigt arbejde i gennem mange år opnået en position, hvor vi hævet over enhver tvivl er Danmarks grønneste parti. Det er en position, det er meget vigtigt, at vi forstår at holde fast i. Der er stadig meget lang vej til et grønt og bæredygtigt samfund, og mange sejre der skal vindes.
Men vi skal også huske på, at de grupper, der virkelig er socialt trængt, ikke først og fremmest trænger til at høre om miljøafgifter - eller for den sags skyld mere fritid, som vi kan tilbyde den socialt stærke del af befolkningen. Også når snakken falder på børnefamilierne er det vigtigt, at holde tungen lige i munden. Børnefamilier er meget forskellige - nogle kan fint få tingene til at løbe rundt, mens andre virkelig har brug for den hjælp, SF kan være med til at sikre. Men grundlæggende skal vi huske på, at når vi taler om udsatte grupper i dette land, så er det ikke børnefamilierne, der først springer i øjnene.
Vi har store problemer med marginalisering og social nød. Miljøafgifter rammer den mest udsatte del af befolkningen relativt hårdest, og for manges vedkommende er tid desværre noget, der skal slås ihjel - ikke noget man længes efter mere af.
For SFU er det røde og det grønne hinandens forudsætninger. SF må ikke svække sin grønne profil. Men vores udmeldinger på miljøområdet må ikke skade eller stå i modsætning til vores udmeldinger på det røde område. SF skal være grønne, men skal virkelig passe på ikke glemme at være røde.
I torsdags stemte et lille men dog klart flertal af danskerne ja til Amsterdamtraktaten. SFU og SF har side om side været ude at føre en rigtig god valgkamp. Og vi kun ærgre os over, at vi ikke kunne hive de sidste stemmer hjem, der så også kunne have sikret nejet. Ikke så meget for vores egen skyld. Men for de østeuropæiske lande, der nu må se deres medlemskab af EU udsat på ubestemt tid. For de flygtninge, der får det svært i det "Fort Europa", Nyrup udråbte Amsterdamtraktaten til. Og for de mennesker, hvis retssikkerhed sættes under pres gennem Europol- og Schengensystemerne og undergraveisen af den retlige undtagelse.
SF og SFU giver ikke op oven på afstemningen, men skal holde fast og fortsætte kampen for et rent miljø, for en solidarisk politik i Danmark og Europa og for en udvidelse med de nye demokratier i øst. Vi skal fortsat videreudvikle vores visioner for et europæisk samarbejde.

Om et års tid står vi igen i stemmeboksen med en lille del af Europas fremtid mellem hænderne. Der er der valg til Europaparlamentet. Det er en diskussion, vi har taget og kommer til at tage i SFU - og jeg kan forstå på dagbladene, at det også optager sindene nogle steder i SF.

Der er på mange punkter brug for internationalt samarbejde. Fordi samarbejde er med til at sikre en fredelig udvikling. Og fordi mange problemer ikke kan løses i nationalstaterne alene.

EU står overfor nogle helt unikke muligheder for at samle Europa efter et halvt århundredes deling. Får man optaget de østeuropæiske lande. Det kan være med til at skabe fremgang i østlandene. Men det er også en forudsætning for en fredelig udvikling i vores del af verden. Desværre gør Amsterdamtraktaten det sværere at optage alle de østeuropæiske lande.

På bl.a. miljø- og arbejdsmiljøområdet er det nødvendigt, at man samarbejder forpligtende om at lave fælles regler. Men det er afgørende, at dette sker på en måde, hvor de enkelte har mulighed for at gå længere til et højere beskyttelsesniveau, så ingen bliver nødt til at sænke deres standarder.

EU kan virke som ramme for nogle former for dette samarbejde. Men det er helt afgørende, at der er tale om et praktisk samarbejde om at løse konkrete, fælles problemer - ikke om at bygge unioner og babelstårne.

Derfor er SFU klar modstander af den føderale model for europæisk samarbejde. Prestigeprojekter som ØMU'en med alle dens omkostninger for de europæiske befolkninger gavner ikke fred, stabilitet og velfærd i Europa, og giver ringere muligheder for at forene øst og vest efter de mange års adskillelse. Samarbejdet om retspolitik må fastholdes som et mellemstatsligt samarbejde om at løse de helt konkrete problemer, de europæiske lande er fælles om. Det er dette praktiske samarbejde SFU er tilhænger af, og vi afviser derfor skarpt en udvikling af EU i retning af Europas Forenede Stater.

Det er helt afgørende, at der sker en gennemgribende demokratisering af EU. Det kan bl.a. ske ved at lade de folkevalgte i EU’s parlament få initiativret - altså mulighed for at stille forslag til beslutning i EU. Men Europaparlamentet må under ingen omstændigheder få lovgivende magt, og vi må også kigge nærmere på de steder, hvor parlamentets beføjelser er gået for langt.

Det er helt afgørende, at de nationale parlamenter inddrages i lovgivningsprocessen i

EU i langt større omfang end i dag. Arbejdet i de nationale parlamenter nyder en opmærksomhed og en legitimitet i de europæiske befolkninger, som ingen andre institutioner kan hamle op med. Derfor er det af stor betydning for SFU at de f.eks. får initiativret i EU, og inddrages aktivt i lovgivningsprocessen.
Samtidig er det nødvendigt, at der sker en demokratisering og åbning af beslutningsprocessen er en afgørende forudsætning for, at vores visioner for et forpligtende internationalt samarbejde gennem EU kan blive til virkelighed.
Der har de seneste år rejst sig en ny bølge i dansk og europæisk politik. I stedet for at konkurrere på visioner og politiske resultater, tegner der sig et nyt hold af spillere på den politiske scene, for hvem det snarere drejer sig om, hvem der er bedst til at manipulere med medierne, befolkningen og den politiske virkelighed.
Holdet er anført af den britiske premierminister Tony Biair, men også mange af de hjemlige politikere og partier spiller med i iscenesættelsen af den politiske virkelighed. Når disse politikere skal gøre sig kloge på, “hvorfor unge ikke engagerer sig i politik", falder talen tit på, at der er for megen ideologi, at unge er meget pragmatiske og kun ønsker at forholde sig til enkeltsager. Men sandheden er jo, at utrolig mange unge savner, at politikken er mere gennemtænkt end bare tilfældige udmeldinger på enkeltområder. Dansk og europæisk politik er ikke for ideologisk - den er for lidt ideologisk.
Det er netop her, man skal søge en stor del af forklaringen på unges opbakning til mere ideologisk orienterede partier som netop Venstre og SF. Det er utrolig vigtigt, at vi til stadighed har en grundlæggende rød tråd i vores politik og en ideologisk sammenhæng i vores udmeldinger.
SF er i gang med udarbejdelsen af et nyt princip- og handlingsprogram - og SFU skal til det samme. Det giver en kærkommen lejlighed til at trække det politiske idégrundlag frem igen og sætte det ind i en forstærket sammenhæng med det daglige politiske arbejde.
Mange elementer i vores idégrundlag kunne måske trænge til en finjustering. Vi skal have en fordomsfri indgang til denne debat. Men når det er sagt, er det uhyre vigtigt at være opmærksomme på, at uanset skiftende magtkonstellationer i Folketinget, forskellige dagsordener i de danske medier og forskydninger i styrkeforhold ude i den internationale magtpolitik, ja så er der nogle grundlæggende problemer og mekanismer, SF og SFU altid har kæmpet med, og som stadig gør sig fuldt ud

gældende. Disse mekanismer er det SF's og SFU's opgave at afsløre og bekæmpe. Der findes stadig store - og voksende - sociale og økonomiske uligheder, social udstødning og en alt for stor arbejdsløshed. Vi slås stadig med miljøødelæggelse, forurening og usunde levevilkår. Retfærdighed er stadig afhængig af, hvilken hudfarve, man har, og hvor i samfundshierarkiet, man befinder sig. Der er stadig utryghed, ufred og usikkerhed i verden. Og der er stadig utrolig store uligheder i, hvem der har indflydelsen i dette samfund. Der er himmelvid forskel på, om der står administrerende direktør, chefredaktør eller departementschef på visitkortet. Eller om der står kassedame, arbejdsløs eller studerende.

Når talen falder på demokrati, er der almindelig enighed i Danmark og den øvrige vestlige verden, at det er et ubetinget gode. Men ikke desto mindre, er demokratiets råderum meget indskrænket, og bliver i takt med centralisering og kapitalophobning stadig mindre.

Der er et voldsomt behov for at bruge demokratiet til at åbne op for de lukkede magtstrukturer i samfundet. Kun gennem et meget udvidet demokrati, kan vi bære denne udfordring, og jeg håber, at SF og SFU kommer til at gå forrest i denne kamp. SF kan og skal ikke bare leve af dag-til-dagpolitik og af at flytte kommaer på det nuværende systems præmisser. Vi skal fortsat huske på vores vision om et anderledes samfund. Vi skal holde fast i et samfundsforandrende projekt og lade Tony Biair og hans ligesindede om den politiske manipulation.

Det har været et begivenhedsrigt år for SF og SFU. Men samtidig tegner der sig mange nye udfordringer fremover. Vi skal kæmpe en fælles kamp for, at SF kan gøre sig gældende på den europæiske scene, når der skal være valg til Europaparlamentet.

Der er mange udfordringer og spændende diskussioner foran os, når vi skal diskutere vores idégrundlag på ny. Og vi skal ikke bilde os ind, at vi har hørt det sidste til de fremmedfjendske ulvehyl på den yderste højrefløj. Men vi har nu mere end længe mulighederne for at gøre noget ved det.

Mange påstår, at unge ikke interesserer sig for politik og ikke gider at engagere sig. Jeg synes, at det sidste års fremgang for SFU og SF har gjort disse myter til skamme. Der er masser af unge, der brænder for den folkesocialistiske økologiske og solidariske sag. Vi har fremtiden mellem hænderne. Nu mangler vi bare at gribe den. Jeg vil på vegne af SFU ønske held og lykke - og et rigtig godt landsmøde!